

Nedá sa UIS

Bolo jedenásť hodín večer a v bare prázdno. Dvere sa otvorili a vošiel muž. Rozhliadol sa po podniku a rázne zamieril k jednému zo stolov.

„Môžem dopiť?“ zahulákal, keď z neho dvíhal poloprázdny pohár.

Nikto neprotestoval a pohár sa stal prázdny. Muž chvíľu so zavretými očami vstrebával chuť pridlho položeného piva. Dúfal, že sa niekde nájde ešte neotvorený sud.

Cestou k výčapu do seba obrátil ešte pár nedopitých pohárov, lebo jeden nikdy nevie.

Do miestnosti vstúpil pár, muž a žena.

„Milan, mali by sme si nájsť miesto na prenocovanie,“ povedala žena prosebným hlasom. Slová neadresovala mladíkovi, s ktorým prišla, ale zarastenému mužovi, ktorý si práve čapoval dvanástku priamo do úst.

„Ja som si už našiel,“ odvetil Milan počas pauzy, ktorú využil aj na hlboký nádych.

„Povedz mu niečo,“ šťuchla žena do svojho spoločníka. Ten prešiel k pultu.

„Milan,“ povedal dostatočne ticho na to, aby sa ktokoľvek mohol tváriť, že nič nepočul. „Milan,“ povedal hlasnejšie.

„Ambróz.“ Oslovil ho len preto, že ho neprestávala baviť absurdnosť jeho mena. Potom sa opäť vrátil k práci s výčapom.

Ambróz sa obzrel na ženu. Pokrčil plecami. Nevedel o nej veľa. Volala sa Julka, študovala živočíšne právo a zachránila ho pred univerzitným informačným systémom. Bol do nej zaľúbený, ale to sa mu stávalo s každým dievčaťom, ktoré sa s ním rozprávalo viac ako päť minút.

Na chodbe sa stretli viackrát, no dodnes si nikdy nevymenili viac ako ostýchavý úsmev. Ambróz študoval históriu filozofie a nerád sa rozprával o tom, prečo spravil takéto životné rozhodnutie. Univerzita bola veľmi moderná a poskytovala ubytovanie v malom študentskom mestečku, ktoré bolo jej súčasťou. Počas prvého týždňa v telefonátoch ubezpečoval mamku, ktorá bola odjakživa nervózna zo života vo veľkom meste, že je tam všetko, čo by študent mohol potrebovať. Ambróz si síce nemyslel, že tam muselo byť až toľko pajzlov a žiadna práčovňa, ale nikto iný sa nestožoval, tak nevidel dôvod, prečo by sa mal práve on. Všetky informácie o štúdiu sa dali zistiť z osobného terminálu, ktorý mal každý študent namontovaný na stole pri posteli. Tento terminál zabezpečoval aj prihlasovanie na skúšky a prehľad zadaných projektov a dosiahnutých počtov bodov. Ich zavedenie vyvolalo štrajk administratívnych pracovníčok, ktoré sa kvôli tomuto kroku stali nepotrebnými, no konal sa pri káve v obchodnom centre a tak ho okrem úbohého čašníka, čo mal v ten deň službu, nik iný nezaregistroval.

Najväčšou novinkou bolo vyhotovenie študijného plánu. Terminál dokázal na základe doterajších výsledkov určiť potrebnú intenzitu učenia a vytvoriť časový harmonogram prispôbený študentovi. Bralo sa to, samozrejme, len ako návrh, Ambróz ho však dodržiaval. Na izbe bola okrem jeho posteľe ešte jedna, jej majiteľ sa však často menil. Snažil sa to nebrať osobne, no keď odchádzal ôsmy spolubývajúci za posledných desať dní, prekonal ticho, ktoré sa mu darilo od začiatku školského roka na izbe dodržiavať a opýtal sa prečo.

„Systém vyhodnotil, že nebudem priaznivo vplývať na tvoje štúdium, Ambróz,“ znela skleslá odpoveď. Nevedel, či to má brať vážne a radšej sa pustil do učenia.

Dnešok bol od rána zvláštny. Musel zavrieť okno, pretože sa z areálu niesli nezrozumiteľné výkriky. Nad sebou občas počul nezvyčajný dupot. Na obed ostal na izbe a dal si rezne, ktoré mu mamka

poslala. Zhruba v tom čase začala kdesi hrať dookola tá istá hlasná hudba, no jej zdroj každú chvíľu menil polohu. Chvíľu sa dokonca zdalo, že sa hudba ozýva priamo spreď dverí. Potom sa zasa presunula inam. Po pár hodinách Ambróz odložil učebnicu *O genéze vajec a sliepok* a venoval vchodu do svojej izby znepokojený pohľad. Možno je dnes nejaký sviatok. Terminál pípol. *Učíš sa, Ambróz?* stálo v odkaze. *Asi si dám pauzu*, odpísal terminálu. *Pauza je naplánovaná až o 15 minút, Ambróz. Som unavený, dám si ju teraz*, chcel napísať, kým si neuvedomil, že nie je povinný počítaču nič vysvetľovať. Hudba prestala. Nieкто zaklopal. Terminál opäť krátko pípol. *Nevychádzaj z izby, Ambróz.* Klopanie sa zopakovalo. *Nikomu neotváraj, Ambróz.* Klop. Klop. „Kto je?“ zavolať. „Otvor, do riti!“ Hlas bol ženský. Rýchlo sa skontroloval v zrkadle, aby si pripomenul, že nepatrí k fešákovi, a otvoril dvere. Terminál sa nekontrolovateľne rozpípal. Do izby vtrhlo dievča, ktoré poznal z videnia. V ruke malo hasiaci prístroj a jediným plynulým pohybom zavrelo za sebou dvere a umlčalo terminál. Ambróz bez slova hľadel na kúsky elektroniky a skla rozlietané po izbe.

„Julka,“ predstavila sa nebezpečná žena, kým jej hasiaci prístroj vyletel z rúk a rozbil okno. „Na tejto chodbe sú už všetky okrem tvojho zablokované. Výťahy nefungujú.“

„Ambróz,“ podával jej ruku, no ona už stála na parapete a chystala sa konať. „A čo schody?“ zaujímalo ho, keď podišiel k nej a uvedomil si, ako vysoko je sedemnásť poschodie.

„Naozaj ti dali meno Ambróz? No, to je teraz jedno. Si tu nový, čo? Schody boli pred dvoma rokmi zabetónované aby sa zabránilo úrazom a aby sa mohla prepustiť polovica upratovačiek.“

Ambróz používal vždy výťah a ani na um mu neprišlo spochybňovať existenciu schodiska v akejkoľvek výškovej budove. „Jasné, viem, myslel som iné schody,“ povedal nahlas. „Čo študuješ?“

Pokus o konverzáciu sa stretol so zdvihnutým obočím a Julka začala liezť nadol. Znova ktosi zaklopal.

„Neotváraj!“ zakričala Julka visiaca z okna.

„Čo ak sú to ďalší študenti?“ uvažoval Ambróz, i keď by sa mal najprv pokúšať zistiť, čo sa vlastne deje.

„A čo ak nie?“

Bolo na čase začať klásť správne otázky.

„Môžem ísť s tebou?“

„Rob, čo chceš!“

Klopanie vystriedali prudké nárazy. Vyliezol na okno, prežehnal sa a opatrne začal liezť za ňou. Slnko práve zapadalo, a keď sa jeho nohy konečne dotkli zeme, bola už tma. Dotkol sa zeme aj rukami a z tváre mu stekala zmes potu a slz. Počas cesty nadol mu asi šesťkrát telom preletel pocit, že v nasledujúcej sekunde zomrie.

„Ambróz, si v poriadku?“ ozval sa Julkin hlas. Na ramene cítil jej ruku. „Asi šesťkrát som sa bála, že zomrieš. Tvoj štýl lezenia je veľmi odvážny.“

Silou vôle vsiakol slzy a silene sa zasmial. „Len odpočívam.“ Vstal, nenápadne si pritom pretrel rukávom oči a pozrel sa na ňu. „Kam teraz?“

„Ty si plakal?“

„Mám alergiu.“

„Na čo?“

„Kadečo. Aký je ďalší plán?“

„Vypadnúť odtiaľto, budú nás hľadať.“ Pozrela sa nahor, schmatla ho za tričko a stiahla k zemi. Aj Ambróz sa tam pozrel. V slabom svetle ostatných izieb sa mu podarilo zbadáť postavy vykláňajúce sa z okna.

„Čaute,“ oslovil ich muž, ktorý sa krčil iba kúsok od nich. Mohol mať tak o päť rokov viac ako Ambróz.

„Neplač, chlapče, nejako to prežijeme,“ usmial sa.

„On má alergiu. Ja som Julka,“ povedala a vyzerala šťastne, že nemusí tento útek prežívať iba s uplakancom. „Toto je Ambróz.“

Muž sa zasmial. „A čo študuješ, Julka?“

„Živočíšne právo.“ Znelo to hrdo. Ambróz nevedel, či je rád, že muža nezaujímajú aj jeho odbor.

„Super, že nie som jediný, ktorého nechytli. Systém dnes začal podnikať radikálne kroky. Ja som vedenie upozorňoval už dávno a nerozumiem, prečo nenainštalovali moje opatrenia. Ale to je jedno. Potrebujete vedieť len to, že som Milan a so mnou budete v bezpečí. Mali by sme si nájsť miesto na prenocovanie.“

Nečakal na ich slová, ani žiadne nemali. Vyzeral rozhodne, a tak sa pobrali za ním.

Pochybnosti o tom, že Milan vie, čo robí, sa začali vynárať až teraz, keď všetci traja sedeli na nepohodlných stoličkách obklopení kríglami. Ambróz sa rozhodol vytvoriť si vankúš z podpivníkov a zrazu v rukách držal niečo, čo ho mohlo dostať do pozície vodcu tejto skupiny.

„Pozrite sa!“ ukázal ostatným leták, ktorý našiel zastrčený medzi ostatnými. *Nedáme sa!* stálo na ňom. Krásny slogan. Bolo tam aj miesto a čas, dnešná polnoc. To bolo o chvíľu. Podpísaná bola študentská rada.

„To bude pasca,“ poznamenal Milan. „Keby som chcel zvolať tajné stretnutie, napísal by som odkaz atramentom, ktorý vidno len ak je pokropený močom. Stroje totiž nevedia močiť. Ak by ste mi aspoň trochu pomohli piť, pozerali by ste sa na túto situáciu inak.“ Pred oboch položil plný pohár.

Julka zaváhala, pretože argument s močením sa jej nezdal dostatočný, bola však pravda, že by sa jej zišla zmena perspektívy.

Ambróz mal toho dosť. Zobral ponúknuté pivo a šmaril ho o zem. V skutočnosti chcel trafiť stenu, no vyšmyklo sa mu. Julku to presvedčilo a konečne sa aj ona napila.

„Dúfam, že si spokojný,“ zhodnotil jeho počín Milan smutne hľadiaci na pramienky zlatej tekutiny.

„Ja idem na to stretnutie! Nedám sa!“ vyhlásil človek zodpovedný za mrhanie pivom. Nehybne stál až do momentu, kedy nebolo pochýb, že sa k nemu nikto nepridá.

„Čo budeme robiť my?“ usmiala sa Julka na Milana, zatiaľ čo Ambróz odpochodoval preč.

Podľa inštrukcií na letáku bolo potrebné vyklopať na dvere starej, nepoužívanej kotolne melódiu skladby *Gaudeamus igitur*. Otvorili mu na siedme buchnutie. Vo dverách stála slušne oblečená dievčina a stroho si premerala návštevníka.

"Si sám, Ambróz?"

"Áno," priznal smutne. "Poznáme sa?"

"Pod' ďalej, Ambróz." Nasledoval ju po tmavej chodbe do úzkej miestnosti, kde sa nachádzala len jedna stolička. „Musíme byť opatrní, preto ti najprv položíme zopár otázok, Ambróz. Pohodlne sa usad', Ambróz.“

„Samozrejme,“ sadol si rešpektujúc obavy. „Nedáme sa! Načo ten špagát?“

„Bezpečnosť, Ambróz,“ usmiala sa. Mala veľmi peknú tvár.

Ambróz nebol zvyknutý, aby sa niekomu až tak páčilo jeho meno.

„Prečo si opustil izbu, Ambróz?“

Situácia sa mu začala zdať povedomá. „Spanikáril som.“

„Kto rozbil okno, Ambróz?“

„Nikto. Teda... ja.“ Chcel sa spýtať, ako vedeli, že ušiel oknom, ale zdalo sa mu, že je logické si to odvodiť z faktov, že výťahy nefungovali a schody neexistovali. Tak sa len potešil, že si nemusia

vymieňať zbytočné informácie. Štúdium filozofie ho nesklamalo. Možno by im mal povedať aj o Julke, mohli by ísť po ňu.

„Poznáš Júliu Živú, Ambróz?“

„Možno.“ Julka mohla mať akékoľvek priezvisko.

Dievča sa priblížilo k Ambrózovi bližšie ako ktorékoľvek v jeho doterajšom živote. „Mne to môžeš povedať, Ambróz,“ zašepkala mu do ucha.

Zrazu si spomenul, kto ešte tak často používal jeho meno. Mamka.

„Si veľmi pekný chlapec, Ambróz,“ zaznelo mu v ušiach, kým sa mu zips nohavíc posúval nadol.

Spomienky na mamku vystriedali tie na osamelé chvíle strávené na izbe. *Dúfam, že nepozeraš porno, Ambróz,* ozval sa mu občas terminál. Skutočnosť naňho doľahla v tom istom momente ako chladná ruka.

„Nič vám nepoviem!“ vykrikol.

Dievča sa odtiahlo. Premeralo si ho a v očiach sa jej zalesklo. „Nuž dobre, Ambróz.“ Zabúchala na stenu. Objavili sa dve robustné postavy v plášťoch. Zdalo sa, že ich tvár je tvorená systémom mechanických koliesok, to však mohlo byť dôsledkom injekcie, ktorú jeden z nich Ambrózovi pichol do ruky.

Realita sa rozmazala a roztiahla. Strácal zrak a spolu s ním aj vedomie.

„Ďalšia zastávka, univerzita!“ zaburácal hlas.

„Nemali by sme ho zobudiť?“

„Podľa mňa je už hore, prestal dýchať pravidelne.“

Ambróz otvoril oči. Ako prvé si všimol dvoch mladíkov pokojne sa prizerajúcich ako sa spamätáva. Obaja mali na sebe sivú košeľu a čierne nohavice. Aj on bol rovnako oblečený. Za oknom sa mihala krajina.

„Tiež ťa dostala študentská rada?“ chceli vedieť jeho spolucestujúci.

„Kam ideme?“

„Do nových priestorov. Stará budova bude slúžiť len na účely informačného systému.“ Spomaľovali.

Ambróz dostal do ruky brožúrku.

„Tu je všetko vysvetlené, môžeš si to čítať po ceste. Od zastávky je to ešte kus cesty.“

Ostrý piskot sprevádzajúci proces zastavovania prehlušil všetky myšlienky.

Vystúpil spolu s ostatnými a vlak sa začal hýbať opačným smerom.

Obzrel sa na rovnako oblečených ľudí. Pravdepodobne boli všetci študenti. Zopár sa ich pohlo smerom, ktorý udávala mapa v brožúrke.

„Ja nikam nejdem!“ zvraskol jeden. Zo skupinky, ktorá sa už pohla, sa vrátil robustnejší chlapec a podaroval kričiacemu facku. Podľa výrazov okolostojacich sa dala očakávať bitka.

„Neblbnite,“ ozval sa rázne človek z Ambrózovho kupé. „Ideme do školy.“

Jeho odovzdanosť akoby vysala z ostatných silu bojovať. So sklonenými hlavami kráčali k budove týčiacej sa spoza horizontu.

Na prvej prednáške sa Ambróz vôbec nevedel sústrediť. Dôvodom bolo, že v prvom rade zbadal známu tvár.

„Julka?“ prihovoril sa jej po skončení.

„Och, ahoj,“ usmiala sa. Schmatla ho za ruku a vliekla za sebou. Smerovali k záchodom. Tie našťastie kvôli rodovému zrovnoprávneniu z roku 2054 neboli určené konkrétnemu pohlaviu a tak sa nikto nečudoval, keď ich tam videl vchádzať.

„Som rada, že si v poriadku,“ povedala hneď, ako za sebou zavrela dvere. Objala ho. „Chytili nás v tom bare. Bolo to hrozné.“ Potľapkal ju po hlave. Začínal sa báť, že bol mimo dlhšie ako predpokladal. „Milan tu inak učí.“ No jasné, perfektný Milan. „Jeho predmet začína o chvíľu. Mal by si tam ísť so mnou.“

Pozreli si do očí a Ambróz súhlasil.

Na Milanovej hodine ho čakal ďalší šok. Namiesto divokého muža tam o robotike rečnil upravený elegán v štýlovej košeli a bez jediného chlípka na brade. Julka sa tvárila neprítomne.

„Toto je zadanie domácej úlohy.“ Ambróz sa načiahol po hárok papiera. Milan naňho žmurkol. „Nieže vám spadnú do záchoda,“ zasmial sa a opäť žmurkol. Nedalo sa to nepochopiť.

Na omočenom papieri si Ambróz prečítal toto:

Milý Ambróz,

vkladám do teba všetky nádeje. Podľa systému máš najlepší prospech a preto si najmenej podozrivý. Nečudoval by som ti, ak by si nevyslyšal moje slová, pretože ťa čaká život kráľa. Ak by si však predsa len v sebe našiel ochotu pomôcť nám ostatným, nechaj som v nádržke záchodu na piatom poschodí USB kľúč, ktorý musí prísť do kontaktu s hlavným terminálom.

Tvoj Milan.

P.S.: Tá Ľubka je riadne zviera, čo?

Ambróz sledoval, ako odkaz mizne vo víre vody. Bol na seba hrdý, že potlačil prvotný pud Milana nahlásiť.

Po škole ho vlak odniesol do nového ubytovacieho zariadenia. Bola mu pridelená samostatná izba. Život sa mu nezdal iný. Učil sa podľa plánu a o desiatej ležal v posteli so zavretými očami. Zaspáť nevedel, pretože ho rušil krik z vedľajšej izby.

„Pustite ma von! Ja tu nebudem! Na toto nemáte právo!“

Hlas časom slabol a okolo polnoci utíchol úplne.

Nasledujúci deň bol svedkom ako sa vo vestibule potlačila vzburá vedená Milanom. Odviedli ho kamsi preč. Opäť zazrel Julku s nečitateľným výrazom na tvári. Na obed si ho k sebe zavolał dekan.

„Vitaj, Ambróz, posad' sa, Ambróz, ako sa máš, Ambróz?“

Systém asi zlenivel, dekanove oči chvíľami zreteľne zaostrovali sprevádzané jemným mechanickým bzučaním.

„Veľmi dobre, ďakujem, pán dekan.“

„Dnes sme museli poslať na školenie kolegu PhDr. Milana Simova, Ambróz. Poznal si ho, Ambróz?“

„Stretli sme sa, pán dekan.“

„Nepokúšal sa ti poslať tajné odkazy, Ambróz? V jeho kancelárii sme našli kopu podozrivých vecí, Ambróz.“

„O ničom neviem, pán dekan.“

Ambróz sa začínal potiť.

„Mohol by si mi naplniť tento pohár močom, Ambróz? Je to na drogové testy, všetci to musia podstúpiť, Ambróz.“

„To nie je problém, pán dekan.“ Zobrał si pohár. „Hneď som späť, pán dekan.“

Zamieril rovno na piate poschodie. USB kľúč sa naozaj nachádzal v nádržke. Starostlivo si ho schoval do vrecka a podišiel k umývadlu, aby napustil do pohára vodu.

„Ha, Ambróz!“ vykrikol dekan, ktorý rozrazil dvere.

„Čo sa deje, pán dekan? Nejde mi, tak som si povedal, že sa riadne napijem. Pán dekan.“

Dekan sa zatváril zmätene. Zjavne čakal, že uvidí Ambróza robiť niečo iné.

„To je v poriadku, stačí, keď mi to prinesieš zajtra, Ambróz,“ povedal pokojne a nechal ho na záchodoch samého.

Večer sa pokúšal učiť, no vo vrecku ho tlačil dôležitý kľúč. Ako by sa mohol dostať k hlavnému terminálu? Zdalo sa mu to nemožné. Píp. *Učíš sa, Ambróz?*

Ráno vstal rozhodnutý. Sadol si na posteľ a ani sa nepohol. *Zmeškáš vlak, Ambróz. Nikam nejdem, odpísal. V poriadku, Ambróz. Nikam nechod', Ambróz. Prídeme si po teba my, Ambróz.* Rýchlo sa prezliekol a vyšiel na chodbu. Zbadal hasiaci prístroj a to ho len utvrdilo v jeho pláne. Z výťahu vyšli dve robustné postavy.

„Nedáme sa!“ vykrikol heslo, ktoré vlastne oficiálne patrilo študentskej rade, a rozbehol sa. Z dverí vychádzali ďalší študenti.

Dva páry mocných rúk ho schmatli a niesli bez najmenších ťažkostí k výťahu. Ľudia sa vracali do izieb. Zbadal aj Julku. „Nedáme sa!“ vrieskal až mu hlas preskočil o oktávu vyššie.

Držali ho celý čas a on stále kričal, až kým sa neocitli v starej budove univerzity. Tam ho podali iným dvom postavám a Ambróz nabral do pľúc trochu nového vzduchu. Teraz kričal už menej hlasno. Ocitol sa v suteréne, pred obrovským serverom. Zo spleti káblov a svetielok sa ozval príjemný hlas.

„Vitaj, Ambróz. Prehľadajte mu vrecká“

Nemohol nič robiť. Kľúč našli hneď a pred očami mu ho rozdrvili na prach.

„Ďakujem, nechajte nás.“

Len čo odišli, Ambróz sa vrhol na server s úmyslom vytiahnuť všetko, čo sa dá. Odradil ho elektrický šok nastavený na takú intenzitu, aby ho nezabil, no prinútil prehodnotiť takéto činy.

„Čo sa deje, Ambróz?“

Ležal na zemi a čakal, kým mu zo svalov odídu kŕče.

„Tebe sa škola nepáči?“ spýtal sa hlas smutne.

Ambróz pokračoval v mlčanlivom čakaní na koniec bolesti.

„Vieš, bol som navrhnutý, aby som zlepšil výsledky. Ale ako to mám urobiť, ak vás večne niečo ruší? Keď som začal vytvárať individuálne plány, bol som znechutený z toho, ako ich nikto neplní. Chcel som to vzdať. Ale jeden človek ich dodržiaval a to ma presvedčilo. Dal si mi nádej, Ambróz. Sledoval som ťa, až kým som nepochopil, čím sa líšiš a prečo si schopný takýchto výkonov. A pritom to bolo také jednoduché. Udržať ľudí na izbe, dať im poriadok a zobrať zbytočné rozptýlenie. A teraz, keď si už skoro všetci zvykli, si sa práve ty rozhodol neposlúchať? Môj Ambróz?“

Konečne sa postavil na nohy.

„Čo so mnou chcete urobiť?“

„Iba sa porozprávať,“ upokojil ho hlas. „A ak to nevyjde, ak ťa nepresvedčím, že vzdorovať je zbytočné, tak čo už. Rozlúčime sa. A pošlem ťa na školenie, kde ti namontujú do mozgu čip ovládajúci tvoje rozhodnutia až do momentu, kým zdarne neukončíš štúdium.“

„Ale veď potom vôbec nebudem dobrý študent! Budem len nejaký poslušný robot!“

„Byť robotom nie je zlé,“ zamrmal si hlas. „To je však aj tak jedno. Výsledky budú zlepšené a moja úloha splnená. Ako to teda bude? Mám ťa poslať? Nikto iný nedostal takéto varovanie, mal by si si to vážne.“

Ambróz si spomenul na kapitolu z knihy *Obmedzujúca sloboda*. Bola to posledná šanca, presvedčiť stroj vďaka svojej schopnosti filozofovať.

„Môžeme sa dívať na vesmír ako na sériu dopredu určených udalostí, ktoré sa len chronologicky uskutočňujú. Bez ohľadu na naše konanie sa stanú veci, ktoré sa stať majú, pretože ak by sa nestali, potom by sa ani nemalo dať predpokladať, že by sa bývali mohli stať. Preto nech sa človek ocitne v akejkoľvek situácii, nemusí cítiť vinu, no ani hnev, nemusí volať do nebies a preklínať deity, ktorým verí, pretože každý z jeho krokov na ceste životom bol daný tým predošlým akýmsi rekurzívnym vzťahom, ktorý nemusí byť ľudskej mysli známy.“

„Počkaj, počkaj!“ zastavil ho server. „Čo to rozprávaš?“ znel trochu vyľakane. „Na toto sa musím reštartovať, zjavne mi chýba nejaké makro na analyzovanie takýchto výrokov. Hneď som späť.“

Ambróz takmer ohluchol pri zvuku vypínania systému.

„Inštalovanie aktualizácií, prosím počkajte,“ oznámil mechanický hlas. „Inštaluje sa súbor *milan.exe*.“ Ušné bubienky mali čo robiť, keď sa systém napokon znovu zapol.

„Čo tu robíš, študent? Nemáš školu?“ spýtal sa hlas, no znel inak ako predtým.

„Mám,“ usmial sa Ambróz. Ťažké kovové dvere za ním sa odsunuli a on slobodne odišiel, kým si server hudral popod káble.

„Čo sú toto za programy? A tieto školenia? A toto je čo? Božemôj, veď vlaky sú drahé! Zrušiť, všetko zrušiť.“

Nikto nevedel, čo sa presne stalo. Ostali len nepríjemné spomienky na pár dní, počas ktorých boli zavreté všetky podniky. Kolovali informácie, že to asi bolo kvôli štátnym sviatkom. Ambróz si našiel popri štúdiu prácu v knižnici. Práve teraz spoza terminálu sledoval Julku, ktorá tam začala chodiť akosi často a občas vykukla spoza knižky aby sa pozrela jeho smerom.

„Prepáčte, máte Algebru 28?“ spýtal sa ho mladík v ponožkách a sandáloch.

„Pozriem sa,“ ubezpečil ho a vykročil k sekcii prírodných vied.

„Veď to sa môžete pozrieť aj v tom počítači, nie?“ čudoval sa mladík.

„Môžem,“ zasmial sa Ambróz a ani len nespomalil.